

Να μεγαλώσω ή να μη μεγαλώσω: ιδού η απορία

Ο Γρηγόρης είχε ένα σχέδιο.

Δεν ήταν το είδος του σχεδίου που οι ενήλικες θα χαρακτήριζαν «λογικό» ή «ώριμο». Αλλά ο Γρηγόρης δεν ήταν ώριμος. Η ωριμότητα ήταν για τους λάτρεις του μπρόκολου, τους οπαδούς του τυριού τσένταρ και τους ανθρώπους που τους άρεσε να σιδερώνουν κάλτσες και εσώρουχα. Ο Γρηγόρης ήταν 12 ετών, ο περήφανος ιδιοκτήτης ενός ελαφρώς κουνιστού δοντιού και απολύτως, εντελώς, σίγουρος 100% ότι ΔΕΝ θα πήγαινε στο Γυμνάσιο την επόμενη χρονιά.

«Αρνούμαι!» ανακοίνωσε μια ηλιόλουστη Τρίτη, στέκοντας στο παγκάκι της 6ης τάξης σαν υπερήρωας. «Δεν θα πάω στο Μεγάλο Σχολείο! Θα μείνω εδώ για πάντα, και αν κάποιος προσπαθήσει να με σταματήσει, θα κάνω κάτι ηρωικό. Ή ελαφρώς δραματικό!»

«Σαν τι;» ρώτησε η καλύτερή του φίλη, η Μαργαρίτα, με το στόμα γεμάτο σπαγγέτι.

Ο Γρηγόρης έκανε μια παύση για να δημιουργήσει εντύπωση και ψιθύρισε: «Θα αλυσσοδέσω τον εαυτό μου στον ιστό της σημαίας του σχολείου».

Ημέρα 1η

Η επιχείρηση «ποτέ μην μεγαλώνεις» έχει ξεκινήσει

Εκείνη τη νύχτα, ενώ ο υπόλοιπος κόσμος κοιμόταν ήσυχα (η μαμά του Γρηγόρη αποκοιμήθηκε με το στόμα ανοιχτό, στη μέση ενός ντοκιμαντέρ με τίτλο «Δέκα τρόποι να ψήσεις έναν ανανά»), ο Γρηγόρης είχε μια αποστολή.

Φορώντας τις φούτερ πιτζάμες του με τους δεινόσαυρους, περπατούσε στις μύτες των ποδιών μέσα στο σπίτι σαν νίντζα με τσιριχτές παντόφλες. Πήρε την έτοιμη «τσάντα της εξέγερσης», την έριξε στον ώμο του με περισσότερο δράμα από σαπουνόπερα και βγήκε κρυφά έξω στη νύχτα.

Μέσα στην υπερφορτωμένη σχολική του τσάντα υπήρχαν:

1. Τρία λουκέτα ποδηλάτου, γιατί ένα δεν ήταν αρκετά δραματικό.
2. Ένα πακέτο καραμέλες, απαραίτητο για επιβίωση, σνακ και πιθανώς δωροδοκία.
3. Ένας υπνόσακος σε σχήμα γιγάντιου χοτ ντογκ, με ψεύτικες ραφές μουστάρδας.
4. Μια χειρόγραφη πινακίδα διαμαρτυρίας που έγραφε: «ΔΕΝ ΦΕΥΓΩ. ΕΧΩ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ. ΚΑΙ ΣΝΑΚ».
5. Ένα ζευγάρι γυαλιά ηλίου (για να είναι 'κουλ' και ανώνυμος).
6. Ένας μίνι ανεμιστήρας (σε περίπτωση που τα πράγματα γίνονταν πολύ έντονα ή ζεστά).
7. Μια σακούλα με γκλίτερ (σε περίπτωση που χρειαζόταν να κάνει μια λαμπερή δήλωση).
8. Και ένα πλαστικό γουόκι-τόκι που συνδεόταν με ένα δεύτερο γουόκι-τόκι που άφησε στον σκύλο του, τον κ. Πρόεδρο, ο οποίος δεν ήταν χρήσιμος, αλλά του άρεσε να πατάει κουμπιά με τη μύτη του.

Ο Γρηγόρης έφτασε στο σχολείο, σκαρφάλωσε πάνω από τον φράχτη (πέφτοντας κατά λάθος σε έναν θάμνο) και προχώρησε προς τον ιστό της σημαίας με την αυτοπεποίθηση κάποιου που σίγουρα δεν είχε μόλις σκίσει τις πιτζάμες του σε ένα κλαδί που προεξείχε.

Τύλιξε τις αλυσίδες δραματικά γύρω από τον στύλο, δύο φορές, μετά τρεις φορές, και μετά άλλη μία φορά για να δημιουργήσει δραματική ένταση, και τις κλείδωσε με έναν ικανοποιητικό κρότο. Στη συνέχεια, ξετύλιξε τον υπνόσακό του σε σχήμα χοτ ντογκ, μπήκε μέσα, και έβαλε το κεφάλι του πάνω σε ένα ξεφουσκωμένο μαξιλάρι που έβγαζε έναν αστείο ήχο στο τέλος.

Ξάπλωσε εκεί κάτω από τα αστέρια, με το απόθεμα από καραμέλες κρυμμένο καλά στην κουκούλα του, και ψιθύρισε στον εαυτό του:

«Γρηγόρης Πετζάκης... το αγόρι που δε μεγαλώνει. Ο πρώτος με αυτό το όνομα. Κυβερνήτης της Παιδικής Χαράς. Υπερασπιστής των Χυμών. Μακάρι να κοιμάται για πάντα».

Τότε αποκοιμήθηκε με μια σειρά από καραμέλες κολλημένες στο μάγουλό του και όνειρα να μείνει για πάντα στην 6η τάξη.

Δεν ήξερε ότι, μέχρι την ανατολή του ηλίου, θα είχε γίνει τοπικός θρύλος... και πιθανώς θα ήταν δημοφιλής στο TikTok.

Ημέρα 2η

Μέχρι τη δεύτερη μέρα, η διαμαρτυρία του Γρηγόρη είχε γίνει θρύλος στο σχολείο.

Οι γονείς που περνούσαν με τα αυτοκίνητά τους κορνάριζαν σε ένδειξη υποστήριξης (ή σύγχυσης). Η 4η τάξη άρχισε να τον αποκαλεί «Κύριος Γρηγόρης ο Πεισματάρης». Οι δάσκαλοι σταμάτησαν να προσπαθούν να τον μετακινήσουν και άρχισαν να του φέρνουν τoστ το πρωί.

Το στρατόπεδο του Γρηγόρη είχε μεγαλώσει. Κάποιος του δώρισε μια μίνι ομπρέλα για «σκιά και δράμα». Ένας μαθητής της 5ης τάξης του έδωσε ένα πουφ σε σχήμα λάμα. Ο υπνόσακος του σε σχήμα χοτ ντογκ ήταν τώρα παρκαρισμένος δίπλα σε μια στοίβα κουτιών χυμού με την ένδειξη «Χρησιμοποιήστε μόνο σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης».

Ήταν ο βασιλιάς των μαθητών του δημοτικού.

Ένας επαναστάτης.

Ένα αγόρι χωρίς ώρα για ύπνο.

Το μεσημέρι της δεύτερης μέρας, οι δάσκαλοι προσπάθησαν να τον πείσουν.

Κα. Ευτέρπη (διευθύντρια της 6ης τάξης):

«Βαγγέλη, αγάπη μου, κάνεις σκηνή».

Γρηγόρης : «Ακριβώς! Όλοι οι μεγάλοι ήρωες κάνουν σκηνές. Είμαι σχεδόν ιστορικός».

Τότε ήρθε ο ψυχολόγος.

Κύριος Παναγιώτης: «Πες μου πώς νιώθεις μέσα σου, Βαγγέλη».

Γρηγόρης : «Πεινασμένος. Για δικαιοσύνη. Επίσης, για βάρφλες».

Τότε ήρθε η γυμνάστρια.

Δεσποινίς Αγγελική: «Το Γυμνάσιο έχει τοίχο αναρρίχησης!»

Γρηγόρης : «Ήδη αναρριχώμαι σε συναισθηματικούς τοίχους. Αυτό είναι πιο δύσκολο».

Ημέρα 3η

Την τρίτη μέρα, η Μαργαρίτα επέστρεψε με ενισχύσεις: τον Φώτη, που κάποτε έφαγε 12 φρυγανιές σε ένα λεπτό, και τη Λένα, που κρατούσε έναν φάκελο και ήταν επομένως πολύ επίσημη.

Μαργαρίτα: «Βαγγέλη. Δεν μπορείς να ζεις εδώ έξω σαν μια μεγάλη μαϊμού σε έκθεση».

Γρηγόρης : «Ναι, μπορώ. Είμαι ένα με τα περιστέρια τώρα. Ο Τζιμς το περιστέρι είναι ο σύμβουλός μου».

(Έδειξε ένα μπερδεμένο περιστέρι που καθόταν σε έναν κοντινό τοίχο).

Λένα (ελέγχοντας τον φάκελο): «Τεχνικά, δεν έχει παραβεί κανέναν κανόνα... εκτός από το «Μην αλυσοδένεσαι στην ιδιοκτησία του σχολείου». Και πιθανώς το «Μην χτίζεις φρούριο από μαξιλάρια κοντά στον χώρο των σκουπιδιών»

Φώτης: «Μυρίζεις σαν ξινόγαλο και όνειρα από καραμέλες, φίλε. Ίσως ήρθε η ώρα.»

Αλλά ο Γρηγόρης δεν υποχωρούσε. Ήταν βαθιά αφοσιωμένος στην αποστολή του.

Κάθε μέρα έδινε ομιλίες στους μικρούς μαθητές λέγοντας: «Προσέξτε, παιδιά. Αν πάτε στο γυμνάσιο, θα προσπαθήσουν να σας κάνουν να κάνετε άλγεβρα. Και να φοράτε πουκάμισα που μπαίνουν μέσα».

Μοίραζε αντίγραφα της εφημερίδας «Η Εφημερίδα της Επανάστασης» (τυπωμένη στο πίσω μέρος παλιών φύλλων εργασίας), με θέμα:

«Πώς να προσποιείσαι ότι καταλαβαίνεις τα κλάσματα».

- Βήμα 1: Κάντε νεύμα με το κεφάλι. Βήμα 2: Πείτε «Ενδιαφέρον». Βήμα 3: Φάτε ένα μπισκότο.

«Συνέντευξη με τον Τζίμη, το περιστέρι της παιδικής χαράς»

Γρηγόρης : «Υποστηρίζεις τη διαμαρτυρία;»

Περιστέρι: «Κου».

Παζλ «Βρες τις διαφορές»

- Δύο πανομοιότυπα σχέδια του διευθυντή του σχολείου, με τη διαφορά ότι στο ένα φοράει πειρατικό καπέλο.

Κριτική «Σνακ της εβδομάδας»

- Αυτή την εβδομάδα: «Λιωμένη μπανάνα σε φρυγανιά που βρήκα στην τσάντα μου. Βαθμολογία: 2/5 αστέρια. Λίγο τραγικό».

- Ιδέες για μελλοντική καριέρα για παιδιά που αρνούνται να μεγαλώσουν

- Κριτικός χυμών

- Επαγγελματίες στο κρυφτό
- Μοντέλο Ρούχων PJ
- Ξεναγός σχολείου (αλλά μόνο για την παιδική χαρά)

Ημέρα 4η

Το πρωί της τέταρτης ημέρας, μετά από ένα τρελό όνειρο, στο οποίο ο υπνόσακος του με το σχέδιο του χοτ ντογκ ζωντάνεψε και ερμήνευσε ένα συγκινητικό μουσικό κομμάτι με τίτλο «Άστο (το Γυμνάσιο)», η κυρία Δανάη έδωσε στον Γρηγόρη ένα φύλλο εργασίας.

«Δραστηριότητα: Φανταστείτε τον καλύτερο εαυτό σας στο γυμνάσιο».

Αυτός γύρισε τα μάτια του. «Τι, σαν ένας υπερήρωας με γραβάτα που ξέρει χημεία;»

Αλλά... κάτι σε αυτή την ήσυχη στιγμή, ίσως η λιωμένη καραμέλα στην τσέπη του, ίσως ο Τζίμης το περιστέρι που τον παρακολουθούσε σκεπτικά τον έκαναν να σταματήσει.

Πήρε έναν маркаδόρο. Και άρχισε να φαντάζεται.

Ζωγράφισε:

- Τον εαυτό του στη σκηνή, με τα φώτα της δημοσιότητας στραμμένα πάνω του, φορώντας μια κάπα μάγου φτιαγμένη από χαρτοπετσέτες της καφετέριας
- Ένα στέμμα από ξυσμένα μολύβια για δραματικό αποτέλεσμα και για να κρατάει σημειώσεις σε περίπτωση ανάγκης

- Την θεατρική του ομάδα, που ονομάζεται «Θέατρο των Ελαφρώς Τρελών», όπου οι κάπες ήταν υποχρεωτικές
- Να δίνει συμβουλές υποκριτικής σε νευρικούς μαθητές: «Κλαίτε όταν σας το ζητήσουν, σκεπτόμενοι τα μουλιασμένα πατατάκια».
- Και να παρουσιάζει το σχολικό σόου ταλέντων, μπαίνοντας με μηχανή καπνού και τουλάχιστον τρεις αλλαγές κοστουμιών.

Ολοκλήρωσε την τελευταία γραμμή και την κοίταξε. Μετά ανοιγόκλεισε τα μάτια.

«...Ουάου», ψιθύρισε. «Θα γίνω star του θεάτρου».

Κοίταξε τη Μαργαρίτα με τα μάτια ορθάνοιχτα. «Είμαι αρκετά δραματικός για το Γυμνάσιο».

Αυτή κούνησε το κεφάλι. «Πάντα ήσουν».

Ο Γρηγόρης σηκώθηκε αργά, με το κεφάλι ψηλά, και πήρε μια σαιξπηρική πόζα με το ένα χέρι στην καρδιά και το άλλο να κρατάει το κουτί με τον χυμό του.

«Ω κόσμε της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, ετοιμάστε τη σκηνή σας... γιατί ο Γρηγόρης ο Θεαματικός πλησιάζει».

Μπήκε στον υπνόσακό του σε σχήμα χοτ ντογκ, ξεκλείδωσε τις αλυσίδες με ένα δραματικό κλικ και έκανε το πρώτο του γενναίο βήμα προς το Γυμνάσιο.

Λίγο νευρικός.

Λίγο διστακτικός.

Αλλά γεμάτος με το σοβαρό χάρισμα του «κύριου χαρακτήρα».

Καθώς μάζευε τα πράγματά του, έφτασε η μαμά του.

«Βαγγέλη, γλυκέ μου», είπε απαλά, «ήξερες ότι το Γυμνάσιο έχει θεατρικό σύλλογο;».

Ο Γρηγόρης έμεινε άναυδος. «Με φώτα σκηνής;».

«Και κοστούμια».

Άνοιξε τα μάτια του. «...Τι είδους κοστούμια;».

«Κάπες. Τιάρες. Τουλάχιστον μία ψεύτικη γενειάδα. Και πιθανώς μηχανή καπνού».

Ο Γρηγόρης κοίταξε μακριά, σαν να λάμβανε ένα μήνυμα από τους θεούς του Θεάτρου. Τότε σηκώθηκε σαν ευγενής, αργά και δραματικά, σαν να έπρεπε να παίζει μουσική και να ανοίγουν βελούδινες κουρτίνες πίσω του.

«Εντάξει», είπε. «Αλλά μόνο αν μπορώ να κάνω οντισιόν για όλα και να τρώω σνακ από τον αυτόματο πωλητή κατά τη διάρκεια των προβών».

Ο κύριος Δημήτρης, που στεκόταν δίπλα του με τον τρίτο καφέ του, χαμογέλασε. «Σύμφωνοι. Τώρα πήγαινε σπίτι και κάνε ένα ντους. Μυρίζεις σας βρεγμένες μπογιές και φιλοδοξία».

Ο Γρηγόρης έκανε μια βαθιά υπόκλιση, βγήκε από τον υπνόσακό του σε σχήμα χοτ ντογκ και προχώρησε περήφανα προς το μέλλον του. Ήταν έτοιμος για δράμα, πεπρωμένο και ό,τι άλλο τον περίμενε στο Γυμνάσιο.

**Με τη συγχρηματοδότηση
της Ευρωπαϊκής Ένωσης**

Iéargas

Με τη χρηματοδότηση της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι απόψεις και οι γνώμες που διατυπώνονται εκφράζουν αποκλειστικά τις απόψεις των συντακτών και δεν αντιπροσωπεύουν κατ'ανάγκη τις απόψεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης ή του Ευρωπαϊκού Εκτελεστικού Οργανισμού Εκπαίδευσης και Πολιτισμού (ΕΑΧΕΑ). Η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο ΕΑΧΕΑ δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνοι για τις εκφραζόμενες απόψεις.